

Water trappelen

Lili Reinhart

MUSE
Amersfoort, 2020

Voorwoord

Ik ben van mening dat wij poëzie lezen om de wereld beter te begrijpen.

We kijken naar ons eigen leven via de woorden van een dichter wanneer we niet in staat zijn onszelf uit te drukken.

Ik ben poëzie gaan lezen om mezelf te troosten in mijn depressieve perioden. Het ontdekken van gedichten die een precieze weergave leken te zijn van de gedachten in mijn eigen hoofd werkte geruststellend in een tijd waarin ik me heel erg onbegrepen voelde.

Het is moeilijk om je voor te stellen dat er iemand is die hetzelfde voelt als jij, en net zo heftig als jij. Daarin schuilen de schoonheid en de verrassing van poëzie.

Als je eenmaal inziet dat iemand jouw gevoelens begrijpt, ben je opeens niet meer alleen.

Ik heb ruim een jaar geleden besloten dat ik mijn eigen verzameling gedichten met anderen wilde delen, in de hoop dat ze troost kunnen bieden aan wie daar ook maar naar op zoek is.

De inspiratie voor deze gedichten is afkomstig van persoonlijke ervaringen, maar ook die van anderen. Je kunt je emoties verkennen en voelen door een verhaal te construeren, en sommige gedichten in deze bundel zijn ontstaan uit pure empathie voor de mensen om me heen.

We leiden allemaal totaal verschillende levens, en toch kan iedereen de fundamentele gevoelens van geluk en verdriet begrijpen.

Ik hoop dat jij, als lezer, jezelf weerspiegeld ziet in mijn woorden.

Het lijkt me niet te lukken
volmaakte woorden
te schrijven of te laten vloeien
zoals het hoort.

Ze klinken niet
bijzonder diepzinnig.

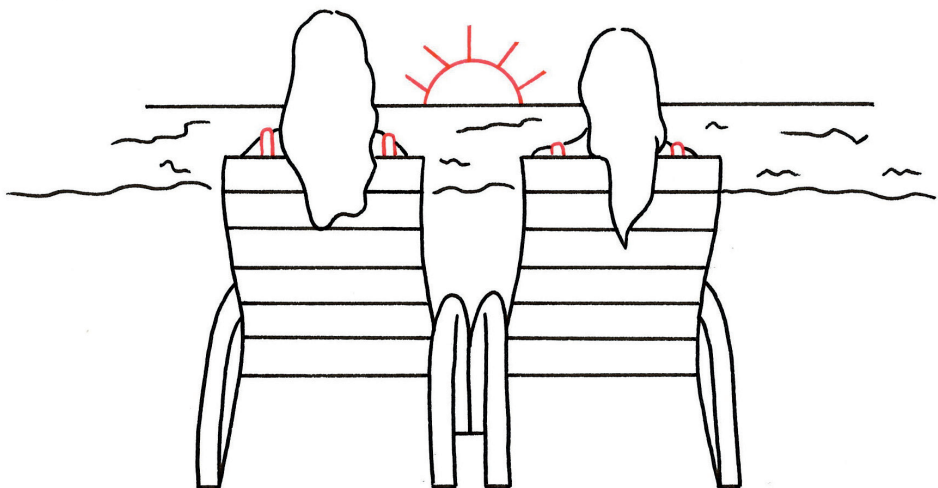
Ik kan geen mooie
beelden schetsen
of kleuren mengen
zoals andere kunstenaars.

Mijn aquareltinten lopen niet
mooi in elkaar over.

Maar ik kan wel zeggen dat ik van je hou
in zoveel verschillende talen
als jij maar van me verlangt.

Ik kan vloeiend
van je houden.

Het is al even geleden dat ik een moment had om jou te missen en te huilen.

Deze warme zomerbries op mijn balkon doet me denken aan Cape Cod, en jouw gebloemde badpakken.

Je gebruikte nooit zonnebrandcrème maar wij moesten ons van jou wel insmeren.

Zelfs in deze luidruchtige stad zijn er rustige momenten waarop ik jouw aanwezigheid om me heen voel.

En dan is het alsof je weer naast me op het strand zit.

Dus ik wacht tot zonsondergang voordat ik weer naar binnen ga.

Eerst blijven we nog even samen luisteren naar de oceaan.

'Ik hou van je, lieverd,' waren je laatste woorden tegen mij.

En hoewel ik ze niet heb vastgelegd

en hoewel ik vergeten ben je voicemails op te slaan,

zal ik jouw stemgeluid nooit vergeten.

Ik zie je in iedere bloem en elk kolibrietje
dat toevallig in mijn buurt komt.

Ik denk dan graag dat jij me even komt begroeten.

Je bent altijd om me heen.

Ik mis je.

En ik hou ook van jou.

Weet je hoe ik weet
dat ik zoveel van je hou?

Telkens wanneer ik iets
moois zie, wil ik dat jij het
ook ziet.

Ik geloof dat ik jouw nieuwe
lievelingsboek ben.

Een boek dat je 's nachts
wakker houdt

wanneer je mijn bladzijden omslaat.

Je vingers blijven op me
rusten, zodat je weet waar
je was gebleven.

je zou denken dat
het geluid van dit strand
me een déjà vu bezorgt,

maar dat is niet zo.

misschien omdat het
een andere zee is dan die waar
wij vroeger naartoe gingen.

misschien omdat het november is

en ik de Atlantische Oceaan
alleen in de zomer ken.

ik hoor alles nu een beetje
anders.

de golven klinken eerder
eenzaam dan vredig.

ik wil geloven dat
als jij hier zou zijn
de zon dwars door
de mist zou schijnen
veel feller
dan nu.

Ik merk dat ik je al mis
nog voordat je weg bent.

Het beseft dat er een plek bestaat
zonder jou naast me.

Een *ergens* waar ik me nooit
op mijn gemak wil voelen.

